

Deixeu treballar els jutges

Ja fa tretze anys que sóc jutge federal. Com que ja tinc l'edat de la jubilació, ara tinc l'opció de continuar treballant com a jutge la resta de la vida, amb horari reduït, o bé tornar al meu despatx d'advocats.

Malgrat que trobe la meua feina interessant i estimulante, he decidit d'unir-me al grup cada vegada més nombrós de jutges que, en retirar-se, tornen al sector privat per exercir l'advocacia.

Quan em vaig fer jutge federal, em vaig fer el càrrec que cobraria molt menys que no al despatx particular: els jutges guanyen menys que molts dels associats inexperts dels bufets, i bastant menys que els advocats amb experiència. Em pensava que em compensaria la satisfacció de treballar pel bé comú –l'administració de justícia–. Darrerament, però, aquest sentiment ha estat substituït per l'angoixa que sent formant part d'un sistema judicial que és innecessàriament cruel i rígid.

Al llarg de la història, el nostre sistema judicial es basava en la premissa que la justícia, a l'hora d'imposar sentències, s'aconseguia després que el jutge, completament informat de tot el que envoltava l'ofensa i l'ofensor, tenia un cert poder discrecional per decidir, sempre dins dels límits reglamentaris, quina en seria la sentència.

Malgrat que la major part dels jutges i experts legals reconeixen la necessitat de discrecionalitat a l'hora de fer les sentències, el Congrés sempre ha intentat limitar-la, i va aprovar, en un primer moment, algunes lleis de mínims que afectaven les sentències.

La desconfiança del Congrés en els jutges va portar, el 1984, a l'aprovació de la llei de reforma de les sentències, que va crear la Comissió Sentenciadora als Estats Units. La comissió, la van crear amb la premissa raonable que, si un grup de jutges i experts de dret penal assenyalava algunes directrius que calia seguir a l'hora de decidir les sentències, això afavoriria la uniformitat a tot el país.

El Congrés, però, ha intentat manipular el treball d'aquesta comissió i ha minat els esforços per atorgar als jutges un cert

“Cada sentència afecta una vida humana i, tot sovint, a la vida d'alguns membres innocents d'una família, que pateixen com a conseqüència de l'empresonament del delinqüent en qüestió. Privar els jutges de la capacitat de decidir tenint en compte tots els factors que incideixen en una sentència justa és totalment contrari a la filosofia que ha inspirat des de sempre el sistema judicial americà”

poder de discreció, o per fer minvar les conseqüències d'alguns termes excessivament rígids.

Per exemple, quan un estudi seriós va demostrar que no hi havia motius per considerar el crack cent vegades més perillós que la cocaïna, la ràtio que el Congrés havia fixat com a mínim obligatori per a les sentències, la comissió va proposar de reduir aquesta proporció. La proposta va ser retirada quan els líders del Congrés van deixar clar que la denegarien.

El cas més recent de violació de la independència judicial per part del Congrés han estat unes esmenes afegides a la llei Amber Alert que el president Bush va signar el 30 d'abril. Aquestes esmenes intimiden els jutges perquè comple-

quen amb les directrius a l'hora de sentenciar.

De bon començament, la comissió va reconèixer que calia evitar una aplicació excessivament rígida del sistema de directrius, i va establir que els jutges tindrien la potestat d'ajustar les sentències a les necessitats de determinats casos individuals, i sota circumstàncies especials.

Les esmenes a què fem referència obliguen la comissió a reformar aquestes directrius segons les quals hi ha una certa flexibilitat, i sol·liciten que la comissió envii un informe de tots aquests casos especials al Congrés. També requereixen els tribunals d'apel·lació perquè revisen les desviacions dels jutges de districte, tot llevant-los l'autoritat que tenien.

Els menyspreu del Congrés pel poder judicial també es posa de manifest en una provisió segons la qual, la Comissió Sentenciadora, en comptes d'estar formada per “almenys tres” jutges federals, ho estarà per “un màxim de tres” jutges federals. Segons sembla, els congressistes pensen que el sistema judicial dels Estats Units estarà en perill si més de tres membres de la comissió tenen experiència real a l'hora d'imposar sentències.

Cada sentència afecta una vida humana i, tot sovint, a la vida d'alguns membres innocents d'una família, que pateixen com a conseqüència de l'empresonament del delinqüent en qüestió. Privar els jutges de la capacitat de decidir tenint en compte tots els factors que incideixen en una sentència justa és totalment contrari a la filosofia que ha inspirat des de sempre el sistema judicial americà.

Quan vaig prometre el càrrec, ara fa tretze anys, mai no hauria pensat que el deixaria. M'hi vaig quedar, tot i no rebre un sou adequat a les responsabilitats, però ara ja no vull continuar formant part d'un sistema judicial injust.

John S. Martin és jutge federal del districte de Manhattan
© The New York Times – EL TEMPS
Traducció: Maite Insa